

Endelig hørtes tunge Trin paa Trappen, og lidt efter stod Hr. Carlsen i Døren, ligesom den foregaaende Dag med Hatten trykket ned i Panden og Frakkekraven opslaaet.

Skønt Mads Vestrup kom ham venligt imøde, var Modtagelsen en stor Skuffelse for den gamle Bladrotte, der saa bestemt havde ventet at finde en eller anden Forfriskning serveret. Han havde i de to sidste Timer ikke nydt noget stærkt, og hans Ansigt med de rødblaå Drankerpletter var blodløst af Spiritushunger.

Gnaven kastede han sig paa en Stol og begyndte den sædvanlige Ransagning af sine Lommer for at finde Notebogen.

„Det var altsaa det Skriftemaal, vi skulde ha', Højstærede! Og ikke altfor kort. Vi skal jo gøre Dem til en stor Mand. En Martyr og Aandskæmpe — rent ud sagt. Det lyder Ordren paa.“

Mads Vestrup rakte ham en Snes beskrevne Blade og forklarede, at han havde foretrukket selv at nedskrive sine Betragtninger, skønt det var ham uvant at bruge Pennen.

Hr. Carlsen gennembladede ligegyldig Papirerne og sagde:

„Fem hundrede Linjer, tænker jeg. Jeg har talt med Chef-redaktøren. Han antog, at han kunde give Dem seks Øre Linjen, sagde han. Men det skal De sgu ikke la' Dem spise af med. Han skal bare presses. De kan paa mit Ansvar udenvidere forlange det dobbelte. Det manglede bare! Skulde tolv Øre være for meget for en Aandskæmpe! En dansk Paulus?“

Men Mads Vestrup erklærede sig tilfreds med Betalingen. Han regnede ud, at det blev ikke mindre end tredive Kroner tjent paa een eneste Dag! Det var langt mere, end han havde tænkt sig. Han vilde straks sende Stine de tyve.

„Ja ja, min Herre! Det maa De jo selv om!“ sagde A B D Carlsen og stak Papirerne til sig. „Og for nu at tale alvorligt — De har vel ikke i Sinde at sidde her hele Aftenen og kukkelure? De vil vel nok lidt med ud paa Sjussen? Jeg skal have den Ære at præsentere Dem for vor gudsvelsignede Hovedstad, Hr. Pastor!“

Han fortalte, at han selv agtede sig paa Lykønskningsvisit hos en af sine unge Venner blandt Kunstnerne, der havde faaet